

ת"פ 44477/12/13 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י נגד בן חגי דאבוש

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 44477-12-13 מדינת ישראל נ' דאבוש(עציר)
בפני כב' השופט אביב שרון

בענין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י
ע"י ב"כ עו"ד אבי שגב
נגד
בן חגי דאבוש (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד ליעד ידן

הכרעת-דין

כתב האישום ויריעת המחלוקת

1. בכתב האישום מייחסת המדינה לנאשם ביצוע עבירה של התפרצות לבית מגורים כדי לבצע עבירה, בניגוד לסעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. לפי עובדות כתב האישום, ביום 18.12.13 בשעה 12:30, התפרץ הנאשם לבית משפחת ע' שביישוב עץ אפריים, בכוונה לבצע גניבה או פשע. הנאשם נכנס לבית דרך הדלת האחורית, שהינה דלת הזזה עשויה זכוכית, אשר היתה סגורה אך לא נעולה, על ידי פתיחתה. הנאשם אשר היה חבוש כובע גרב לראשו וכפפות על ידיו, נכנס לבית כאמור ועלה למפלס העליון של הבית. עוד לפני שהספיק הנאשם לגנוב דבר מה, הגיע לבית א' ע', ותפס אותו בכף כשהוא מסתתר מאחורי דלפק בפינת המחשב.
3. הנאשם מסר תגובתו לכתב האישום, באמצעות סנגורו, כדלקמן:
"הנאשם אכן נכנס לבית, אבל לא בכוונה לבצע גניבה ופשע... אכן הוא עבר דרך הדלת הזזה שהיתה פתוחה... אכן היה עם כובע גרב על ראשו, אך לא כיסה את פניו והיה עם כפפות. שמדובר במפלס העליון של הבית, מדובר על שתי מדרגות לא על קומה... אכן הגיע הבן של בעלי הבית, אך לא בטרם הוא הספיק לגנוב, אך לא היתה כל כוונה לבצע גניבה. הארוע היה במהלך חיפושיו אחרי דירה להשכיר ואחר בעלי הבית".
4. למעשה, השאלה העיקרית שבמחלוקת בין הצדדים, היא שאלת היסוד הנפשי שהתקיים בנאשם שעה שנכנס לבית - דהיינו, האם הנאשם נכנס לבית בכוונה לבצע גניבה או פשע, כטענת התביעה, או שמא נכנס לבית

באופן תמים, על מנת לתור אחר דירה להשכיר ואחר בעלי הבית?

בין הצדדים אף מספר מחלוקות עובדתיות, כגון, האם הדלת האחורית היתה סגורה או פתוחה; היכן עמד הנאשם כשבנו של בעל הדירה הפתיע אותו; ומה היתה תגובתו המדוייקת של הנאשם נוכח כניסתו המפתיעה של בנו של בעל הבית.

ברור, כי כבתיקים רבים אחרים, תוכרע שאלת היסוד הנפשי שהתקיים בנאשם בעת הארוע על פי מערכת הנסיבות שהוכחה במהלך שמיעת הראיות, לרבות התנהגותו של הנאשם עובר לארוע, במהלכו ולאחריו. כמו כן, ככל שתוכח על ידי התביעה מערכת ראיות נסיבתיות שתוביל למסקנה כי הנאשם ביצע את העבירה, יעבור הנטל אל כתפי הנאשם לספק הסבר סביר והגיוני למעשיו בבית. היה ויידחה הסברו כבלתי סביר או כבלתי אמין והראיות הנסיבתיות יצביעו על ביצוע העבירה מצידו כמסקנה אחת ויחידה - יורשע הנאשם.

דין והכרעה

5. מטעם התביעה העידו ש' ע' (להלן: "ש" או "בעל הבית"), א' ע' (להלן: "א" או "בנו של בעל הבית") ויעקב גולן (להלן: "יעקב" או "השכן"). כן הוגשו דו"חות פעולה ולוח צילומים של הבית (ת/5).

מטעם ההגנה העידו הנאשם, עו"ס מיכל לובלסקי (אשר ליוותה את הנאשם בתכנית שיקום עם שחרורו המוקדם ממאסר קודם) ושושנה גולן (אשת השכן יעקב גולן).

6. א' העיד כי ביום הארוע הגיע לבית בשעה 12:30 וכנס דרך הדלת האחורית, אשר היתה פתוחה, לכן שיער שיש מישהו בבית. הוא צעק אם יש מישהו בבית ואף אחד לא ענה. אז שמע רעשים מכיוון החדרים והחל לעלות במדרגות לכיוון החדרים. וכך תיאר את המפגש עם הנאשם:

"פתאום מישהו קם מאחורי המעקה, התכופף, קם, שאלתי אותו מה אתה עושה פה, הוא אומר לי אני מחפש דירה, אמרתי לו אתה לא נראה כמו מישהו שמחפש דירה, הוא אמר לי בוא נלך לשכן ואני אראה לך שאני כן מחפש דירה. אמרתי לו חכה רגע, אני רוצה לצלם אותך, הוא אמר לי אין בעיה תצלם והמשיך ללכת לפני. צילמתי אותו מאחורה (ת/6). הלכנו ביחד לשכן, בדרך שאלתי אותו מה השם שלך ומאיפה אתה, בהתחלה הוא לא אמר לי מה השם שלו אח"כ הוא אמר שקוראים לו יוסי, הלכנו לשכן והנאשם אמר שהוא מחפש דירה..."

ביקשתי מהנאשם תעודת זהות, שאלתי אותו אם אפשר לצלם אותה, הוא אמר כן, וצילמתי אותה. ירדנו למטה, הוא התנצל שלא קרה כלום ולא היתה הכוונה שלו לפרוץ לבית, ביקשתי ממנו את מספר הטלפון או שהוא נתן לי, לא זוכר...

היה לו כובע גרב על הראש, אבל זה כובע גרב שלא כיסה את הפנים וכפפות על הידיים..." (עמ' 9).

העד הבהיר כי כשהבחין בנאשם הוא היה בעמידה שפופה ומאחורי הדלפק המסומן בתמונה מס' 4 ב-ת/5 וכי אם לא היה מתרומם, לא ניתן היה לראותו. עוד הבהיר כי מרגע שנכנס לבית ועד שהבחין בנאשם עברה פחות מדקה, ומרגע שצעק אם יש מישהו בבית ועד שהבחין בנאשם עברו מספר שניות. לדבריו, הבחין בנאשם היות

והחל לעלות במדרגות לעבר המפלס העליון ותוך כדי העלייה במדרגות.

העד סיפר כי תחילה הנאשם לא רצה לגלות לו את שמו, ואולם לאחר ששאל אותו מספר פעמים, אמר שקוראים לו "יוסי", עובדה שהתבררה כלא נכונה כשראה שבתעודת הזהות שנמסרה לו מאוחר יותר, מופיע שם אחר (עמ' 10).

העד אישר כי הנאשם אמר לו שצעק בבית ואף אחד לא ענה וכי מסר לו את מספר הטלפון שלו ולא ניסה להתנגד או לברוח (עמ' 11); עוד אישר כי בבית לא היו סימני פריצה או גניבה. הוא לא זכר אם ביקש את תעודת הזהות מהנאשם או שהנאשם מסר לו אותה מיוזמתו (עמ' 12).

לגבי הסיטואציה הלא-שגרתית אליה נקלע, מסר העד: **"מה שהיה נראה לי מוזר שבן אדם קם עם כפפות וכובע גרב ואומר שהוא מחפש דירה, זה היה נראה לי מוזר"** (עמ' 13).

7. שמואל העיד כי ביום הארוע יצא מהבית, דרך הדלת האחורית, שהינה דלת הזזה, לבית הכנסת. לפתע התקשר אליו א', חבר אליו לבית הכנסת, וסיפר לו שכשנכנס הביתה הנאשם צץ מהמבואה, הוא הסתתר מאחורי משהו וקם כשא' שאל אם יש מישהו בבית. לאחר מכן, א' והנאשם ניגשו ליעקב גולן השכן, על מנת לבדוק אם הנאשם היה אצל השכן קודם לכן כדי להתעניין בשכירת דירה, והשכן אישר זאת (עמ' 6). שמואל הודיע על כל הענין לרבש"ץ היישוב, אשר עירב את המשטרה שעצרה את הנאשם.

העד הבהיר כי מעולם לא פירסם את הבית להשכרה (עמ' 7).

שמואל הדגיש כי כאשר הוא יצא מהבית לבית הכנסת, הוא סגר את דלת ההזזה, אשר לא נטרקת ולא ננעלת, כלומר היא סגורה אך לא נעולה.

שמואל התייחס למזכרו של רס"מ יהודה גיגי (ת/8), בו נרשמו דברי העד ובנו, כדלקמן:

"התקשרתי למתלונן א' ע' ושאלתי באם נפרץ או נגנב משהו מהבית, הנ"ל מסר שלא נגנב ודברי אביו הדלת הראשית היתה נעולה אך הדלת האחורית ניתן לפתוח היה אותה והיא לא היתה נעולה, לשאלתי מסר כי הבחין בחשוד בקומה השניה בקצה גרם המדרגות כשהוא מכופף. התקשרתי לאב בעל הבית שמסר כי אכן הדלת האחורית היתה פתוחה, לא נגנב דבר ולא נגרם נזק."

לדבריו, הדלת האחורית היתה "סגורה ולא נעולה... פתוחה אצלי, זה אפילו שהיא סגורה אפשר להסית אותה, כלומר לא נעולה" (עמ' 8).

8. השכן, יעקב גולן, העיד כי הנאשם הגיע לביתו ושאל את אשתו ששהתה בחצר אם הם משכירים דירה. האשה הפנתה את הנאשם ליעקב בקומה השניה. הנאשם התעניין בשכירת הדירה ויעקב מסר לו כי הדירה בשיפוצים ותהיה מוכנה עוד חודש וחצי. הנאשם השאיר את מספר הטלפון שלו והלך. הנאשם אמר שאחותו או בת דודה שלו גרות ביישוב (עמ' 15). הנאשם החזיק כפפות ביד והוא היה ללא כובע (עמ' 13-14). הוא לא הסתיר את הכפפות (עמ' 16).

לדבריו, כעבור כחצי שעה, הגיע א' יחד עם הנאשם והוא אישר לא' כי אכן הנאשם היה אצלו לפני זמן מה

וחיפש דירה להשכרה. הנאשם התנהג באופן רגיל (עמ' 15).

יעקב מסר כי ביישוב יש הרבה דירות להשכרה, אולם כמעט אף אחד לא שם שלטים להשכרה, אלא החיפוש נעשה באינטרנט (עמ' 15). גם את דירתו פירסם באינטרנט (עמ' 16).

9. אומר כבר כאן, כי עדויות עדי התביעה הותירו בי רושם חיובי. הן היו אמינות, בהירות, עקביות והגיוניות. התרשמתי כי עדי התביעה תיארו את העובדות כהווייתן, הם לא ניסו להאדיר את הארוע או להעצים את חלקו של הנאשם בארוע, אלא הקפידו להביא את הדברים כהווייתם. בניגוד לדברי הנאשם לפיהם לא' היה אינטרס "להוסיף דברים" או "לעגל פינות" (עמ' 29, ש' 11-13), לא התרשמתי כי כך היה או כי בדבריו של א' היתה מגמת הפללה כלפי הנאשם.

10. על יסוד עדויותיהם של עדי התביעה, אשר נמצאו מהימנים עלי, כאמור, אני קובע את עובדות המקרה, כדלקמן:

א. הנאשם חיפש דירה להשכרה ביישוב. הוא נכנס לחצר השכן יעקב גולן, פנה לאשתו ושאל אם הם משכירים את יחידת הדיור. אשת השכן הפנתה אותו לבעלה, יעקב, אשר שהה יחד עם הפועלים, בקומה השניה. הנאשם בירר אם יעקב משכיר את יחידת הדיור וזה השיב לו כי הדירה תהיה מוכנה בעוד כחודש וחצי. הנאשם מסר ליעקב את שמו ואת מספר הטלפון שלו וקבע להיות איתו בקשר כשהדירה תהיה מוכנה.

ב. הנאשם המשיך בדרכו. הוא הגיע לביתם של א' ושמואל. הנאשם פתח את דלת ההזזה האחורית של הבית, אשר היתה סגורה אך לא נעולה, ונכנס לבית - זאת ללא רשות מבעלי הבית. הוא עלה למפלס העליון של הבית דרך שלוש המדרגות, ופנה ימינה אל מאחורי דלפק שגובהו כמטר אחד (ת/5, תמונה 4). הנאשם שהה בבית, לכל הפחות, כדקה אחת.

ג. בשלב זה, נכנס א' לבית. הוא צעק אם יש מישהו בבית ולא נענה. א' החל לעלות במדרגות, ובעודו צועד עליהן, הבחין בנאשם מימינו, מאחורי הדלפק, כשהוא כפוף בעמידה שפופה (ת/5, תמונות 4-5). הנאשם עטה כפפות על ידיו וכובע גרב על ראשו.

ד. א' שאל את הנאשם לשמו והנאשם סירב למסור את שמו. לאחר שא' שב וביקש מספר פעמים מהנאשם למסור את שמו, מסר הנאשם לא', בכזב, כי שמו "יוסי". בהמשך, ביקש א' מן הנאשם את תעודת הזהות שלו, והתברר כי זהו אינו שמו האמיתי (ת/7).

ה. הנאשם הציע לא' לגשת ליעקב השכן על מנת לשאול אותו אם הנאשם ביקר אצלו מספר דקות קודם לכן והתעניין בשכירת דירה והם עשו כן. א' אף ביקש לצלם את הנאשם וזה אישר לו, וכך צילם א' את הנאשם כשגבו מופנה אליו (ת/6), כשהם בדרכם לשכן.

11. סעיף 405 לחוק העונשין מגדיר "התפרצות" מהי -

"405. פריצה, כניסה והתפרצות

(א) השובר חלק חיצוני או פנימי של בנין, או פותח - במפתח, במשיכה, בדחיפה, בהרמה או בכל דרך אחרת - דלת, חלון, תריס או כל דבר שנועד לסגור או לכסות פתח בבנין או פתח הנותן מעבר מחלק לחלק בבנין, נקרא פורץ.

(ב) המכניס לבנין חלק מגופו או מן הכלי שהוא משתמש בו, נקרא נכנס.

(ג) הפורץ ונכנס או פורץ ויוצא, נקרא מתפרץ."

עיננו הרואות, כי התנהגותו של הנאשם, אשר פתח במשיכה או בדחיפה דלת בבית באופן הנותן מעבר מחלק לחלק בבית, תוך שהוא נכנס אליו, עונה על הגדרת "התפרצות".

12. סעיף 406(ב) לחוק העונשין, דן בהתפרצות לצורך ביצוע גניבה או פשע -

"406. כניסה והתפרצות למקום מגורים או תפילה או ממנו

(א) הנכנס למקום המשמש למגורי אדם או לתפילה, או הנמצא בהם, בכוונה לבצע גניבה או פשע, דינו - מאסר חמש שנים.

(ב) המתפרץ למקום כאמור בסעיף קטן (א) בכוונה לבצע גניבה או פשע, או המתפרץ מתוכו לאחר שביצע בו גניבה או פשע או נכנס אליו לשם כך, דינו - מאסר שבע שנים."

מדובר, איפוא, בעבירה לה יסוד נפשי מסוג "כוונה מיוחדת" - כוונה לבצע גניבה או "מטרה להשיג יעד כפי שנקבע בעבירה" (כלשון סעיף 90א.2) לחוק העונשין). דהיינו, אין די שהתביעה תוכיח כי הנאשם התפרץ לבית במחשבה "פלילית רגילה", קרי כשהוא מודע לטיב המעשה ולקיום הנסיבות, אלא נדרשת הוכחה לכוונה מיוחדת מצד הנאשם - כוונה לבצע גניבה. וכוונה - כמו כל יסוד נפשי - יכול שתוכח בעזרת ראיות נסיבתיות, חזקות שבדין וחזקות שבעובדה. וככל שיוכח היסוד הנפשי, לכאורה, מכוחן של הראיות הנסיבתיות והחזקות - יעבור הנטל אל כתפי הנאשם לספק הסבר משכנע למערכת הראיות המפלילה שהצטברה כנגדו. יימצא הסברו של הנאשם סביר ומשכנע - יזוכה הנאשם; יימצא הסברו של הנאשם בלתי סביר או לא משכנע - יורשע הנאשם בדין.

13. מערכת הראיות הנסיבתיות שהוכחה על ידי התביעה כאמור בסעיף 10 דלעיל, יוצרת כנגד הנאשם חזקה שמקורה בשכל הישר ובנסיון החיים, לפיה - בהתפרצו לבית המתלוננים; כאשר הוא עוטה על ידיו כפפות וכובע גרב על ראשו; כאשר הוא פותח את הדלת האחורית של הבית ללא קבלת רשות מפורשת מבעלי הבית; כאשר הוא עולה במדרגות למפלס העליון של הבית ומתכופף מאחורי דלפק ולא משיב לקריאות בעל הבית שנכנס אליו; כאשר הוא משתהה במסירת שמו ומתייצג לאחר מכן, בכזב, בשם אחר - הרי שהתכוון הנאשם לבצע גניבה.

14. עתה, אעבור לבחינת גירסתו והסבריו של הנאשם למערכת הראיות המפלילה שהצטברה כנגדו, ואולם כבר עתה אציין כי ההסברים שמסר הנאשם להימצאותו בדירה, בנסיבות המתוארות, היו בלתי סבירים, מיתממים ורצופי סתירות ופירויות, הכל כמפורט להלן:

א. הנאשם העיד בפני כי הסתובב ביישוב על מנת למצוא דירה להשכיר, במסגרת נסיונו להתרחק מהעיר לוד, ולאחר ששחרר שחרור מוקדם מן הכלא לאחר מאסר ארוך אותו ריצה. לדבריו, **"לדלת סגורה לא נכנסתי כי אין לי מה להיכנס. אני מחפש את בעל הבית ולא מחפש לפרוץ. דפקתי בדלת, ראיתי שלא עונים ויצאתי, עברתי לבית אחר..."** (עמ' 19) - על רקע קביעתי כי הדלת האחורית בבית המתלוננים היתה סגורה, נשאלת השאלה מדוע מצא הנאשם לנכון, חרף דבריו לעיל, להיכנס לבית המתלוננים, אם הדלת היתה סגורה ועל אף שלא קיבל רשות מפורשת מבעל הבית? ודוק: גם אם אקבל גירסתו של הנאשם כי הדלת היתה "20 ס"מ סגורה, 60 ס"מ יש מעבר רגיל" (עמ' 20) וכי דפק על הדלת או על המשקוף בטרם נכנס לבית - ולא היא - מדוע לא המתין מחוץ לבית עד לקבלת אישור מבעל הבית להיכנס? ואם אכן דפק בדלת וצעק אם יש מישהו בבית, מדוע נכנס לבית בטרם נענה על ידי מאן דהוא מתוך הבית? אין זו אלא שהנאשם ניצל את ההזדמנות שנקרתה בדרכו, ונכנס לבית הריק על מנת לבצע גניבה.

וידגש - אני דוחה את נסיונם של הנאשם ושל עדת ההגנה, עו"ס מיכל לובלסקי, לייחס לנאשם היעדר "כישורי חיים בסיסיים", קרי שבשל המאסר הארוך שריצה והיות שחבר לחברה שולית, אין הוא מבין כי אין נכנסים לביתו של אחר בלא רשות מפורשת. ראשית, הנאשם העיד ארוכות בפני ולא התרשמתי שהוא נעדר "כישורי חיים בסיסיים". כל ילד יודע ומבין, כי אסור להיכנס לבית של אחרים, בין אם הדלת סגורה ובין אם הדלת פתוחה למחצה, ללא רשות מפורשת; שנית, הנאשם עצמו העיד כי לדלת סגורה הוא לא נכנס, היות והוא מחפש את בעל הבית ולא מחפש לפרוץ. קרי, הנאשם מבין ויודע שלא נכנסים לבית, אלא אם ניתנה רשות מפורשת מאת בעליו; שלישית, הנאשם העיד **"אני נכנסתי וכל הסיטואציה שאני יודע שיש לי עבר, אוטומטית אני חושב פלילי, אני יודע איך יראו אותי. בן אדם כמוני צריך להיזהר"** (עמ' 20). משמע, הנאשם מודע למצבו הרגיש בהיותו בעל עבר פלילי ואסיר ברשיון, יודע כי עליו להיזהר בשל כך, ובכל זאת מוצא לנכון להיכנס לבית של אחרים, מבלי שקיבל רשות מפורשת לכך. אין זו אלא שעשה כן במודע.

עוד אני דוחה את עדותה של הגב' מיכל לובלסקי בכל הקשור לפרשנות שהעניקה להתנהגות הנאשם בזמן הארוע ולאחריו, פרשנות לפיה לא היתה לנאשם כל כוונה פלילית (עמ' 2, ש' 5; סעיף 5 לסיכומי ההגנה). העדה אינה הגורם המוסמך להעריך התנהגויות של בני אדם; בנוסף, בפני העדה - אשר שמעה גירסתו של הנאשם בלבד - לא היו מלוא הנתונים העובדתיים של הארוע על מנת להכריע בנושא הכוונה הפלילית שהיתה לנאשם; ואוסף, כי העובדה שהנאשם נחפז להגיע לעדה מיד לאחר הארוע ברורה ומובנת היות שהעדה הגישה לו עדת השחרורים, בשם הנאשם ובאופן פרטי, תכנית שיקום שבנתה עבורו, ואך טבעי הוא שהנאשם יפנה לגורם שתרם לשחרורו המוקדם מן הכלא.

ב. בהודעתו במשטרה טען הנאשם כי ברגע שבעל הבית נכנס לדירה ושאל אם יש מישהו בבית, **קפא במקום (ת/1, ש' 19)**; בעדותו בבית המשפט, סיפר הנאשם כי התכופף והדגים עמידה שפופה (עמ' 15), **"לא התכופפות של התחבאות"**, **"התכופפתי תוך כדי הסתובבות אליו"** (עמ' 25).

לבד מן העובדה כי מדובר בסתירה מהותית בין דברי הנאשם במשטרה לדבריו בבית המשפט, הרי שגירסת

"ההתכופות" ותנוחת "העמידה השפופה" מחזקת עד מאוד את גירסתו של א' שהעיד כי הנאשם התחבא מאחורי הדלפק במפלס העליון של הבית. התחבאות מאחורי הדלפק במפלס העליון של הבית, אינה מתיישבת עם גירסתו התמימה של הנאשם לפיה נכנס לבית על מנת לברר אם יש מישהו בתוכו. אם עשה כן בתמימות, מדוע עלה במדרגות למפלס העליון והתחבא בנישה מאחורי הדלפק?

התנהגות זו של הנאשם - לרבות היעדר תגובה או מענה מצידו לקריאה של א' אם יש מישהו בבית - הינה **התנהגות מפלילה** המחזקת את המסקנה כי שהותו בבית לא היתה תמימה.

ג. הנאשם העיד כי אינו זוכר אם מסר לא' שם אחר, אולם לא שלל זאת "מתוך לחץ או מתוך כל מה שקרה" (עמ' 22). לשאלת בית המשפט אם קרה לו פעם שכאשר נשאל מה שמו אמר שמות אחרים, השיב - "**אתה רוצה את האמת? הרבה פעמים קרה לי שכאשר שאלו אותי שמות אחרים כדי להסתיר. לא יודע, קרה לי, כדי להסתיר את הזהות שלי. פה זה לא הגיוני כי נתתי לו תעודת זהות שלי**" (עמ' 29). אכן, הנאשם נתן לא' את תעודת הזהות שלו לאחר מכן, ואולם אין בכך כדי ליטול את העוקץ מה**התנהגותו המפלילה** והתחזותו לאחר בלהט האירוע ובעת שנתפס בכף בביצועה של עבירה פלילית. "האינסטינקט העברייני" של הנאשם, אם כן, פעל גם במקרה הנוכחי והוא כאמור מעיד על הלך רוח של הסתרה.

ד. הנאשם העיד כי א' ראה אותו לראשונה כשהנאשם עומד על המדרגה הראשונה (ת/5, תמונה 5). גרסה זו סותרת את דבריו של הנאשם במשטרה לפיהם הסתתר (ת/1, ש' 49, 61) (כפי שהעיד גם א'). במצב דברים זה, התנהגותו של הנאשם אשר נמצא במפלס העליון של הבית, כשהוא מכופף מאחורי דלפק, הינה **התנהגות מפלילה**, ולא יכולה לדור בכפיפה אחת עם גירסתו לפיה נכנס לבית ל-2-3 שניות, על מנת לברר אם בעל הבית נמצא בו.

ה. הנאשם העיד כי החליט להיכנס לבית היות והסיק כי הבית מצוי בשיפוצים, בדומה לבית השכן. זאת למד, לגירסתו, מ"צבע, סולם וכל מיני דברים של בניה" שהיו מחוץ לבית (עמ' 20). ואולם, לבד מסולם שיתכן והיה במקום (ת/5, תמונה 2), לא נראים בתמונות חומרי בניה מסביב לבית ואף העדים הרלוונטיים לא נשאלו על כך.

ו. לענין הכובע והכפפות - העיד הנאשם כי יום הארוע היה יום קר ולכן יצא מהבית עם כובע וכפפות. ואולם, הנאשם הוריד את הכפפות עם הגיעו לבית השכן יעקב, ולאחר שאשתו של השכן נתנה לו סיגריה. הנאשם הסביר כי העדיף לעשן את הסיגריה ללא כפפות משיקולי נוחות ומחשש שריח העשן ידבק בכפפות. ואכן, אשת השכן העידה כי נתנה לנאשם סיגריה, לבקשתו, בטרם עלה לקומה השניה על מנת לשוחח עם בעלה (עמ' 6). באשר לכובע, העיד השכן כי הנאשם לא חבש כובע, הכפפות היו בידיו, אם כי לא ידע לומר אם הנאשם אחז גם בכובע (עמ' 16).

לא ברור מדוע החליט הנאשם לחבוש את הכובע לפני שנכנס לבית המתלוננים, דווקא, בעוד שכאשר שהה בבית השכן היה ללא כובע. ואולם, בהינתן עדותה של עדת ההגנה, אשת השכן, לא אקבע ממצא מפליל לחובת הנאשם בנושא הכפפות והכובע.

15. כאמור, הסבריו של הנאשם למעשיו בבית המתלוננים אינם משכנעים; הוא ניסה לשוות לשהותו בבית נופך תמים - ללא הצלחה; בגירסת הנאשם סתירות ופירויות השומטות את הקרקע מתחתיה; התנהגותו של הנאשם בבית, כפי שעולה מגירסתו ומעדויות של א', הינה התנהגות מפלילה אשר יש בה כדי לחזק את ראיות התביעה; החזקה המבוססת על הגיון החיים והשכל הישר ולפיה נוכחותו של הנאשם בבית בנסיבות שהוכחו מצביעה על כוונתו לבצע גניבה - לא נסתרה על ידו והוא לא השכיל לספק הסבר סביר לראיות הנסיבתיות שהצטברו כנגדו, והמצביעות על מסקנה אחת ויחידה והיא כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

סוף דבר

16. נוכח כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, התפרצות לבית מגורים כדי לבצע גניבה או פשע, בניגוד לסעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, י' תמוז תשע"ד, 08 יולי 2014, במעמד הצדדים